

Λόγοι αναίρεσης και κύρια επιχειρήματα

Η παρούσα αίτηση αναίρεσης στρέφεται κατά της απόφασης του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης, της 28ης Σεπτεμβρίου 2011, με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή του νυν ανααιρεσιόντος με αντικείμενο, πρώτον, την ακύρωση της απόφασης της 23ης Σεπτεμβρίου 2008 της επιτροπής προσφυγών της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, δεύτερον, την ακύρωση της εκθέσεως αξιολογήσεως του για το έτος 2008, τρίτον, την ακύρωση των αποφάσεων προαγωγής της 18ης Μαρτίου 2009, τέταρτον, την ακύρωση της απόφασης περί αρνήσεως προαγωγής και, πέμπτον, την καταδίκη της Τράπεζας σε αποκατάσταση της υλικής ζημίας και σε χρηματική ικανοποίηση της ηθικής βλάβης την οποία θεωρεί ότι υπέστη.

Προς στήριξη των αιτημάτων του, ο ανααιρεσιών προβάλλει τους ακόλουθους λόγους:

A) Ως προς το αίτημα ακυρώσεως

- 1) ο ανααιρεσιών προβάλλει ότι το ΔΔΔ κατ' ουσία παρέλειψε να αποφανθεί επί του αιτήματος ακυρώσεως της απόφασης της επιτροπής προσφυγών, η οποία περιλήφθηκε στον ατομικό του φάκελο και θα μπορούσε να επηρεάσει αρνητικώς τη μελλοντική του σταδιοδρομία·
- 2) κατά την άποψη του ανααιρεσιόντος, καθόσον προσέβαλε δύο διακριτές πράξεις προβάλλοντας διαφορετική επιχειρηματολογία, το ΔΔΔ δεν μπορούσε νομίμως να αρνηθεί την έκδοση απόφασης, πολλώ μάλλον δεδομένου ότι, αφενός, το ίδιο αυτό δικαστήριο έχει πάντοτε αποκλείσει την παρεπόμενη ακυρότητα (ήτοι εκείνη που πλήττει τις συναφείς πράξεις, επόμενες ή προηγηθείσες, οι οποίες καιτοι δεν είναι ανεξάρτητες, είναι πάντως στενά συνδεδεμένες με τις πράξεις που ακυρώνονται και/ή κηρύσσονται ανίσχυρες) και, αφετέρου, ο C. De Nicola έχει περαιτέρω πρόδηλο συμφέρον για νέα κρίση της επιτροπής προσφυγών, η οποία κρίνει επί της ουσίας και, σε αντίθεση με το Γενικό Δικαστήριο, μπορεί με την απόφασή της να υποκαταστήσει την αξιολογική κρίση των προϊσταμένων του·
- 3) ως προς το αίτημα ακυρώσεως της εκθέσεως αξιολογήσεώς του, ο ανααιρεσιών προσάπτει στο ΔΔΔ ότι, ενεργώντας αυτεπαγγέλτως, αρνήθηκε παρανόμως να λάβει υπόψη τις πολυάριθμες και αποδεδειγμένες παρενοχλήσεις τις οποίες υπέστη κατά τη διάρκεια του έτους, αντιστρέφοντας κατ' αυτόν τον τρόπο το βάρος αποδείξεως και παραλείποντας να αποφανθεί σχεδόν επί του συνόλου των εξαιρέσεών του: δεν αξιολογήθηκαν ορισμένες εργασίες με ανεπαρκείς στόχους, δεν λήφθηκε υπόψη το εξαιρετο πνεύμα πρωτοβουλίας που επέδειξε έναντι της κακοπιστίας του αξιολογητή του, κ.λπ·
- 4) προβάλλει επίσης εσφαλμένη αιτιολογία, κατά βάση λόγω παρανοήσεως του αιτήματος, καθώς και μη έκδοση αποφάσεως σχετικά με τον προβληθέντα παράνομο χαρακτήρα του «Οδηγού για τις εκθέσεις αξιολογήσεως», ο οποίος διευκολύνει τη δυνατότητα προώθησεως των «φίλων» και όχι των «καλύτερων», και, προκειμένου να αποφευχθεί ο έλεγχος εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου, προσδίδει σχετικότητα στον απόλυτο χαρακτήρα της ετήσιας αξιολογήσεως χωρίς

ποτέ να διευκρινίσει τις προϋποθέσεις βάσει των οποίων η επίδοση μπορεί να χαρακτηριστεί εξαιρετική, πολύ καλή, σύμφωνη προς τις απαιτήσεις ή ανεπαρκής·

- 5) τέλος, αμφισβητεί τη μη υπόδειξη κριτηρίων για την ερμηνεία του προβληθέντος αιτήματός του ενώπιον της επιτροπής αξιολογήσεως, ώστε να αποκλεισθεί ότι, προσβάλλοντας τη μη προαγωγή του, δεν επεδίωκε την προσβολή των προαγωγών που αποφασίσθηκαν και τεκμηριώθηκαν από την ΕΤΕπ.

B) Ως προς το αίτημα αποζημιώσεως

- 6) Ως προς την αποκατάσταση της υλικής ζημίας και τη χρηματική ικανοποίηση της ηθικής βλάβης λόγω της παράνομης συμπεριφοράς της Τράπεζας, ο C. De Nicola προσάπτει εκ νέου στο ΔΔΔ το ότι έλαβε, ως μη όφειλε, αυτεπαγγέλτως υπόψη ορισμένους λόγους ακυρώσεως, περιορίζοντας, πρώτον, το αίτημά του βάσει εξαιρέσεων που δεν προέβαλε η ΕΤΕπ, ακολούθως το απέρριψε συνδέοντας το με μία εκκρεμή υπόθεση από την οποία ο διάδικος είχε παραιτηθεί και πλέον δεν υφίσταται, τόσο διότι δεν αποδείχθηκε, καθώς δεν προβλέπεται στην πράξη, όσο και, στην καλύτερη των περιπτώσεων, διότι το φερόμενο ως παρόμοιο αίτημα εκκρεμούσε σε διαφορετικό βαθμό δικαιοδοσίας.
- 7) Ο C. De Nicola επικαλείται, επίσης, παράλειψη εκδόσεως απόφασης σχετικά με το αίτημά του για εφαρμογή των διατάξεων περί προθεσμιών παραγραφής που προβλέπει το εθνικό του δίκαιο, διότι το δίκαιο που διέπει τη σύμβασή του εργασίας είναι το ιδιωτικό δίκαιο και, ως αντισυμβαλλόμενος ευρισκόμενος σε περισσότερο μειονεκτική θέση, δικαιούται να εφαρμοσθεί ως προς αυτόν η πλέον ευνοϊκή διάταξη.
- 8) Τέλος, επικαλείται τον εσφαλμένο χαρακτήρα της παραδοχής επί της οποίας στηρίχθηκε το ΔΔΔ, δεδομένου ότι πρόθεσή του ήταν η προσβολή της παράνομης συμπεριφοράς του εργοδότη του, ενώ ο δικαστής εμμένει στην ανεύρεση παράνομης πράξεως, υποστηρίζοντας την εφαρμογή στη σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου των διατάξεων που αφορούν ρητώς αποκλειστικά τους υπαλλήλους της δημόσιας διοικήσεως.

Διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου της 30ής Νοεμβρίου 2011 — Leopardi Dittajuti κατά ΓΕΕΑ — Llopert Vilarós (CONTE LEOPARDI DITTAJUTI)

(Υπόθεση T-303/11) ⁽¹⁾

(2012/C 25/126)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Ο πρόεδρος του έκτου τμήματος αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως.

⁽¹⁾ EE C 238 της 13.8.2011.